

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 491/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. Š., K., zastúpeného advokátom JUDr. D. B., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. XV/2 Pz 24/11 a jej prípisom z 29. marca 2011 a vo veci vedenej pod sp. zn. XV/3 Spr 192/12 a jej prípismi z 23. novembra 2012 a zo 4. januára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2013 doručená sťažnosť JUDr. J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaniami doručenými 21. a 24. januára 2013, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. XV/2 Pz 24/11 a jej prípisom z 29. marca 2011 a vo veci vedenej pod sp. zn. XV/3 Spr 192/12 a jej prípismi z 23. novembra 2012 a zo 4. januára 2013.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný za trestný čin podvodu v štádiu pokusu spolupáchateľstvom podľa § 20, § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru (ďalej len „vyšetrovateľ“) z 31. augusta 2010. Sťažovateľ podal proti uzneseniu sťažnosť, ktorú prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) zamietla ako nedôvodnú uznesením sp. zn. VII/1 Gv 44/08 z 3. januára 2011. Sťažovateľ preto podal návrh na zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 363 Trestného poriadku, ktorému generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nevyhovel, čo mu oznámil prípisom sp. zn. XV/2 Pz 24/11 z 29. marca 2011.

Na základe pokynu prokurátorky špeciálnej prokuratúry vyšetrovateľ upozornil sťažovateľa na rozšírenie právnej kvalifikácie skutku aj na trestný čin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 a 4 písm. b) Trestného zákona. Sťažovateľ podal proti tomuto postupu prokurátorky špeciálnej prokuratúry podnet, ktorý vybavil špeciálny prokurátor prípisom sp. zn. VII/1 Gv 44/08 z 12. decembra 2011, v ktorom mu oznámil, že jeho podnet odložil ako nedôvodný. Sťažovateľ sa domáhal preskúmania zákonnosti vybavenia jeho podnetu podaním opakovaného podnetu, ktorý vybavil generálny prokurátor tak, že ho odložil ako nedôvodný, čo oznámil sťažovateľovi prípisom sp. zn. XV/3 Spr 192/12 z 23. novembra 2012.

Sťažovateľ poukazuje na to, že generálna prokuratúra v prípise z 23. novembra 2012 odôvodnila svoj postup tým, že generálny prokurátor už preskúmal zákonnosť jeho

trestného stíhania na základe návrhu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku a že generálny prokurátor zotrúva na svojom stanovisku, ktoré mu bolo oznámené prípisom z 29. marca 2011. V tomto prípise generálny prokurátor konštatoval: „*Oznamujem Vám, že som nezistil dôvody na zrušenie Vami označených uznesení postupom podľa § 363 ods. 1 Tr. por.*“ Sťažovateľ považuje vybavenie návrhu za nedostatočné, pretože sa generálny prokurátor nevysporiadal s jeho konkrétnymi argumentmi, ktoré v ňom uviedol. S poukazom na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) preto namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Za porušenie týchto práv považuje sťažovateľ skutočnosť, že prípis z 29. marca 2011 nepodpísal generálny prokurátor, ale v jeho zastúpení prokurátor generálnej prokuratúry, hoci právomoc zrušiť právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta má len generálny prokurátor.

Námietku porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ odôvodňuje tým, že obvinenie mu bolo vznesené uznesením vyšetrovateľa z 30. augusta 2010, ktoré mu bolo doručené 13. septembra 2010, pričom poukazuje na znenie § 209 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého sa má vyšetrovanie obzvlášť závažných zločinov skončiť do šiestich mesiacov od vznesenia obvinenia, a podľa jeho vedomostí nebola táto lehota predĺžená podľa § 209 ods. 3 Trestného poriadku. V sťažnosti ďalej uvádza: „*Vyšetrovanie trestnej veci sťažovateľa nebolo skončené ani v lehote, ktorá viac ako trojnásobne presahuje lehotu predpísanú Trestným poriadok. Napriek tomu generálny prokurátor v Oznámení GP SR o odložení opakovaného podnetu uviedol, že v predošlom postupe OČTK žiadne porušenie zákona nezistil.*“ Sťažovateľ v súvislosti s neprimeranou dobou trestného konania poukazuje na sťaženie jeho uplatnenia v zamestnaní aj v spoločenskom živote.

Sťažovateľ tiež namieta, že jeho opakovaný podnet nebol vybavený v lehotách podľa § 32 ods. 2 a § 33 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a navyše jeho prijatie potvrdila prokurátorka generálnej prokuratúry, nie sám generálny prokurátor.

Námietku porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 listiny sťažovateľ odôvodňuje s poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 541/2010 z 28. apríla 2010, ktorý vzťahuje na svoj prípad a svoje trestné stíhanie za skutok, ktorý spočíva v účasti na vystavení zmenky a na jej ďalšom obehu, považuje za neprípustnú „*hypertrofiu trestného práva*“. Generálny prokurátor dospel pri vybavovaní opakovaného podnetu k záveru, že v jeho prípade nejde o prípad hypertrofiie trestnej represie. Sťažovateľ s odôvodnením tohto záveru nesúhlasí a hodnotenie dôkaznej situácie generálnym prokurátorom považuje za prejav svojvôle, ignoráciu označených dôkazných prostriedkov alebo ich účelovú dezinterpretáciu. Namieta tiež, že sa generálny prokurátor konkrétne nezaoberal ani s jedným jeho argumentom.

Porušenie základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy sťažovateľ odôvodňuje tým, že generálna prokuratúra ani na základe opakovaného podnetu neodstránila nedostatok uznesenia vyšetrovateľa spočívajúci v nejasnom a nedostatočnom popise skutku v súvislosti s rozšírením právnej kvalifikácie. Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti uvádza: „*Dodnes nie je v súvislosti s podozrením zo spáchania trestného činu falšovania, pozmeňovania cenného papiera zo skutkovej vety obvinenia jasné, čo konkrétne malo byť, na akom dokumente, akým spôsobom a kým doplnené, resp. pozmenené. Proti neurčitej a nejasnej definícii skutku sa nie je možné účinne obhajovať. V súlade s efektívnym právom obhajoby nie je zlučiteľný postup OČTK, počas ktorého sa pružne menia jednotlivé časti skutku, ktoré sa sťažovateľovi kladú za vinu.*“ Sťažovateľ polemizuje aj s názorom generálneho prokurátora na hodnotenie dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní a vytýka mu, že nekonkretizoval žiadny dôkaz, ktorý by mal podporovať tvrdenia poškodených.

V doplnení doručenom 21. januára 2013 sťažovateľ uvádza, že vyčerpal všetky možnosti nápravy namietaného porušenia jeho práv, o čom predložil ako dôkaz prípis generálnej prokuratúry č. k. XV/3 Spr 192/12-11 zo 4. januára 2013, ktorým reagovala na

jeho ďalší opakovaný podnet. V tomto prípise mu generálna prokuratúra oznámila, že neexistuje nadriadený prokurátor voči generálnemu prokurátorovi, a preto je rozhodnutie generálneho prokurátora o odložení jeho opakovaného podnetu z 23. novembra 2012 konečné a ďalším podnetom sa už zaoberať nebude. Sťažovateľ za porušenie svojich práv považuje spôsob vybavenia jeho ďalšieho opakovaného podnetu týkajúceho sa porušenia jeho práv. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza: *„GP SR odôvodnila odloženie ďalšieho opakovaného podnetu tým, že nadriadený prokurátor neexistuje. Je namieste pochybovať, či nesprávna alebo nedostatočná organizácia prokuratúry môže znamenať nedostupnosť práva na právny prostriedok obrany, hoc aký je tento prostriedok právnej obrany v okolnostiach konkrétneho prípadu vopred odsúdený na neúspech.“* Sťažovateľ touto argumentačnou konštrukciou dospel k presvedčeniu, že všetky v záhlaví označené práva boli porušené aj prípisom č. k. XV/3 Spr 192/12-11 zo 4. januára 2013.

V doplnení sťažnosti doručenom 24. januára 2013 sťažovateľ uviedol, že v záujme nápravy porušenia jeho práv rozhodnutím generálneho prokurátora z 29. marca 2011 využil podanie podnetu, opakovaného podnetu a ďalšieho opakovaného podnetu, ktorých využitím však nedosiahol nápravu, ale naopak, došlo k ďalšiemu porušeniu jeho práv.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa domáhať sa ochrany svojho práva zákonom ustanoveným postupom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na stíhanie iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 8 ods. 1, 2 Listiny základných práva slobôd, na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutiami prijatými v konaní vedenom Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn. XV/2 Pz 24/11 a sp. zn. XV/3 Spr 192/12 porušené bolo.“

2. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa zakazuje pokračovať v porušovaní označených základných práv sťažovateľa.

3. Oznámenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XV/2 Pz 24/11-8 zo dňa 29. 3. 2011, oznámenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XV/3 Spr 192/12-6 zo dňa 23. 11. 2012 a oznámenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XV/3 Spr 192/12-11 zo dňa 04. 01. 2013 sa rušia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom sťažovateľa. Preto v danom prípade ústavný súd posudzoval sťažnosť sťažovateľa v rozsahu uvádzanom v petite sťažnosti (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 104/08, IV. ÚS 195/08).

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, podľa čl. 8 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prípisom generálnej prokuratúry z 29. marca 2011

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv primárne prípisom generálnej prokuratúry z 29. marca 2011, ktorým mu generálny prokurátor v zastúpení prokurátorom generálnej prokuratúry oznámil, že nevyhovel jeho návrhu na zrušenie právoplatných uznesení vyšetrovateľa a prokurátorky špeciálnej prokuratúry, pretože nezistil dôvody na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku.

Túto námietku už sťažovateľ predložil v sťažnosti, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 347/2011 z 13. septembra 2011, ktorým sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol s poukazom na princíp subsidiarity pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, podľa čl. 8 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prípisom generálnej prokuratúry z 23. novembra 2012 a zo 4. januára 2013

Prípísom z 23. novembra 2012 generálny prokurátor vybavil opakovaný podnet sťažovateľa tak, že ho odložil ako nedôvodný. Generálna prokuratúra preklenula zjavnú neaplikovateľnosť ustanovení o podnete podľa zákona o prokuratúre na konanie, ktorým sa sťažovateľ domáhal v podstate preskúmania rozhodnutia generálneho prokurátora tým, že jeho podanie posúdila ako podnet na preskúmanie ďalšieho postupu prokurátorky špeciálnej prokuratúry v trestnom konaní. Sťažovateľ nesúhlasí s tým, ako a akým postupom bol jeho opakovaný podnet vybavený.

Súčasťou judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že právu dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu (§ 31 a násl. zákona o prokuratúre), zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, avšak súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je aj právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) aj vyhovelí v súlade s jej predstavami (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. XV/3 Spr 192/12-6 z 23. novembra 2012, ktorým generálny prokurátor v zastúpení prvým námestníkom vybavil opakovaný podnet sťažovateľa, vyplýva, že sa prokurátor príslušný podľa § 54 ods. 2 zákona o prokuratúre zaoberal preskúmaním zákonnosti vybavenia jeho podnetu spôsobom a v rozsahu, ktorý je v súlade s označenými základnými právami sťažovateľa. Generálny prokurátor reagoval aj na námietky sťažovateľa týkajúce sa dôkaznej situácie a skutočnosť, že v danom štádiu konania zabezpečené dôkazy hodnotil inak, ako ich hodnotí sťažovateľ, nie je dôvodom na spochybňovanie zákonnosti a ústavnosti vybavenia tohto opakovaného podnetu.

Sťažovateľ sa podaním opakovaného podnetu snažil dosiahnuť preskúmanie zákonnosti postupu vyšetrovateľa, prokurátorky generálnej prokuratúry a generálneho prokurátora v súvislosti so vznesením obvinenia a na to nadväzujúcimi rozhodnutiami o riadnom a mimoriadnom opravnom prostriedku. Konanie o podnete podľa zákona o prokuratúre však nie je konaním, ktorého úlohou by bolo preskúmať postupy

a rozhodnutia orgánov prípravného konania, na preskúmanie zákonnosti ktorých má sťažovateľ k dispozícii právne prostriedky podľa Trestného poriadku. Napokon sám sťažovateľ si je toho zrejme vedomý, keď v sťažnosti uvádza, že právomoc zrušiť právoplatné rozhodnutie v prípravnom konaní prislúcha iba generálnemu prokurátorovi v konaní podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku.

Taktiež nie je úlohou ústavného súdu, aby zasahoval do právomoci orgánov prípravného konania preskúmaním zákonnosti ich postupov a rozhodnutí. Ústavný súd už o tom sťažovateľa upovedomil v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 347/2011 z 13. septembra 2011. Ústavný súd preto opäť poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (m. m. III. ÚS 149/04). Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02, IV. ÚS 109/2011).

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, zjavne opomína, že predmetom preskúmania boli právoplatné meritórne súdne rozhodnutia. Táto argumentácia preto nemôže nijako spochybnit' prezentovaný právny názor ústavného súdu. Taktiež rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 172/2010 a sp. zn. II. ÚS 4/2011 sa týkali skutkovo odlišných prípadov, ako je vec sťažovateľa, ktorý je obvinený v trestnom

konaní (odlišné právne postavenie oproti sťažovateľom vo veci sp. zn. III. ÚS 172/2010) a má možnosť využiť na ochranu svojich práv právne prostriedky podľa Trestného poriadku, a predmetom jeho námietky vo vzťahu k opakovanému podnetu nie je príslušnosť prokurátora na jeho vybavenie, ktorej sa týkalo rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 4/2011.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálneho prokurátora v konaní o opakovanom podnete ústavný súd uvádza, že označené základné právo sa týka konania vo veci samej. Sťažovateľ však v sťažnosti neuvádza, že namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom vyšetrovateľa alebo špeciálnej prokuratúry v trestnom konaní vedenom proti nemu, tieto orgány neoznačil ako porušovateľov práv v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (napr. IV. ÚS 287/2011, IV. ÚS 638/2012). Ústavný súd sa mohol zaoberať sťažnosťou len v tom rozsahu, v akom ho sťažovateľ určil v petite svojej sťažnosti, v ktorom označuje za porušiteľa svojich práv len generálnu prokuratúru. Ústavný súd sa preto mohol zaoberať sťažnosťou len v časti smerujúcej proti generálnej prokuratúre.

Sťažovateľ namieta, že jeho opakovaný podnet bol vybavený v lehote dlhšej ako dva mesiace podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre, v sťažnosti však neuviedol, či bola táto lehota v zmysle uvedeného ustanovenia predĺžená. Navyše, z prípisu z 23. novembra 2012 vyplýva, že spisový materiál potrebný na vybavenie opakovaného podnetu bol generálnej prokuratúre predložený 15. novembra 2012. Pre posúdenie námietky sťažovateľa je však podstatné, že samotné prekročenie lehoty ustanovenej v § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre nie je zásahom takej intenzity, ktorý by vyvolával pochybnosti vo vzťahu k základnému právu sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Táto námietka je preto zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ rozšíril svoju sťažnosť aj proti prípisu generálnej prokuratúry č. k. XV/3 Spr 192/12-11 zo 4. januára 2013, ktorým mu generálna prokuratúra oznámila, že sa nebude zaoberať jeho ďalším opakovaným podnetom. Z argumentácie sťažovateľa týkajúcej sa tejto časti sťažnosti a pripojeného ďalšieho opakovaného podnetu z 18. decembra 2012 vyplýva, že sťažovateľ v ďalšom opakovanom podnete neuviedol nové skutočnosti v súlade

s podmienkami upravenými v § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre, len polemizoval s odôvodnením rozhodnutia o odložení jeho opakovaného podnetu. Argumentácia sťažovateľa v tejto časti sťažnosti je založená na jeho právnom názore, že ďalší opakovaný podnet by mal preskúmať nadriadený prokurátor prokurátorovi, ktorý vybavil opakovaný podnet. Tento názor je však mylný a v rozpore s § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre. Ústavný súd nepovažuje v týchto súvislostiach skutočnosť, že prípis zo 4. januára 2013 nepodpísal generálny prokurátor, ale prokurátorka generálnej prokuratúry vo vlastnom mene, za okolnosť, ktorá by mala ústavnoprávnu relevanciu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 13/2012, v ktorého odôvodnení nájde odpoveď aj na jeho argumentáciu v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 4/2011.

Ústavný súd v obsahu prípisov generálnej prokuratúry sp. zn. XV/3 Spr 192/12 z 23. novembra 2012 a zo 4. januára 2013 nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné vysloviť záver o nedostatočnom preskúmaní opakovaného podnetu a ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľa alebo označiť napadnuté prípisy za neodôvodnené alebo arbitrárne (IV. ÚS 150/03). Ústavný súd preto posúdil túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na zistené dôvody na odmietnutie sťažnosti ako celku podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2013